

Σοφές εμπειρικές σκέψεις
 τοῦ θαυματουργικοῦ θεραπευθέντος
 τετραπληγικοῦ Σταύρου Καλκανδοῦ

Περί ἀσθενείας

Ἄναπόφευκτος σύντροφος τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ ἀσθένεια. Ὅσο καί ἐάν θελήσωμε νά τήν ἀποφύγωμεν, ὅση προσπάθεια καί ἐάν καταβάλωμε διά νά διατηρήσωμε τήν υἰγεία μας, κάποτε, μά κάποτε αὐτή θά κλονισθῆ καί θά καταπέση καί ἔτσι θά ἀρρωστήσωμε, δηλαδή θά βρεθοῦμε εἰς τό κρεβάτι τοῦ πόνου.

Γέροντες, νέοι καί παιδιά, ἄνδρες καί γυναῖκες, καλοί καί κακοί, ὅλοι ἐνδέχεται νά περάσωμε ἀπό τό καμίνι πού λέγεται ἀρρώστεια.

Ἄς ἰδοῦμε ὅμως τί εἶναι ἡ ἀρρώστεια· καλόν ἢ κακόν, τιμωρία ἢ εὐεργεσία; Μᾶς ἔρχεται νά μᾶς ὠφελήσῃ ἢ νά μᾶς βλάψῃ; Νά μᾶς ἀνοίξῃ τόν τάφον τοῦ θανάτου ἢ τόν δρόμον τῆς αἰωνίου τῆς ψυχῆς μας σωτηρίας;

Νά προέρχεται ἡ ἀσθένεια ἀπό τόν Θεό διά νά δοκιμάσῃ τήν πίστι καί ἐλπίδα μας; ἢ νά εἶναι καρπός τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅπως ἀκοῦμε νά ψάλλεται εἰς ἓνα ἀπό τά μεγαλυνάρια τοῦ μικροῦ παρακλητικοῦ κανόνος τῆς Παναγίας μας: *«ἀπό τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τό σῶμα, ἀσθενεῖ μου καί ἡ ψυχή»*; Καί τά δύο πολλές φορές εἶναι δυνατόν νά συμβαίνουν.

Ὁ Θεός μᾶς ἐπιτρέπει τὴν στέρησι, τὴν θλίψιν ὅχι χωρὶς σκοπόν. **Πάντα ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σχέσις μας μαζί Του.** Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια θυμᾶμαι, πού ἀκόμη ἀντηχοῦν εἰς τὰ αὐτιά μου, ὅταν μέ ἐπισκέφθηκε διὰ πρώτη φορά τό 1961 εἰς τό Νοσοκομεῖον, ὁ πνευματικός μου μετέπειτα, σεβαστός πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος.

Ὁ πόνος ὁ σωματικός σκοπό ἔχει, νά μᾶς κάμη νά πλησιάσωμε εἰς τόν Χριστό. Δέν πρέπει νά ἀπογοητευθοῦμε, ἐάν ὁ Χριστός μᾶς ἀρνηθῆ ἐκεῖνο πού τοῦ ζητᾶμε καί μᾶς δώση κάτι ἄλλο πολύ σπουδαιότερο, τὴν ψυχική μας σωτηρία. Ἡ υἰγεία ἡ πνευματική εἶναι ἀπειράκις πολυτιμωτέρα ἀπό τὴν σωματική μας υἰγεία. Πιστέψατέ με, ἀδελφοί, ἐπὶ τόσα χρόνια παράλυτος (13 ἔτη), ἀκίνητος εἰς τό ἀναπηρικό ἀμαξίδιον δέν αἰσθανόμην τὴν τόσο βαρειά ἀναπηρία μου. Τό θαῦμα ὅμως, εἶχε συντελεσθῆ ψυχικά πρό πολλοῦ, ἀλλά ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νά ζητῶ τὴν σωματική μου υἰγεία, μή ἀντιληφθεῖς τό τί εἶχε συμβῆ. Καί ὅταν πλέον περιωρίσθην νά παρακαλῶ τόν Θεό νά μοῦ δείξῃ ἐάν μέ ἀκούῃ εἰς τὰς προσευχάς μου, ἡ ἀπάντησις ἐδόθη. Ὁ Κύριος μᾶς εἶπε:

«Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὐρήσετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν».

Ἐνα σοβαρό πάθημά μας, μιά βαρειά καί ἐξαντλητική ἀρρώστεια συντρίβει τόν ἐγωϊσμό μας, μᾶς κάμνει νά καταλάβουμε πῶς τίποτε δέν εἶμεθα, καί νά σκεφθοῦμε τόν ξεχασμένον Θεόν μας, νά μετανοήσωμε, νά κλαύσωμε, νά ζητήσωμε τόν ἐξομολόγο καί μέ πόνο ψυχῆς (κάθε ἀρχή καί δύσκολος, εἶναι τό πρῶτο μεγάλο σκαλοπάτι), νά ζητήσωμε τό θεῖον ἔλεος καί τελικῶς τὴν Θ. Κοινωνία. Καί τότε, μά τότε πιστέψατέ με, ἡ ψυχὴ μας θά ἀνακουφισθῆ, θά ζωντανεύσῃ ὁ

μισοπεθαμένος εαυτός μας. *Ἡ μετάνοιά μου καί ἡ εὐ-
λικρινής ἐξομολόγησις ἔγινε ἡ ἀρχή τῆς θεραπείας
μου.* Μέ λίγα λόγια τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς υἰγείας
μου.

*«Τά ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά ἐστί παρά τῷ
Θεῷ».*

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Τιμωρία ἢ ἀρρώστειά μας ἐφ' ὅσον παραμένο-
μεν ἀμετανόητοι παρ' ὅλους τούς πόνους μας.

Εὐεργεσία ἐφ' ὅσον μετανοοῦμεν καί καταφεύ-
γομεν εἰς τόν Θεόν ζητοῦντες τό ἔλεός του καί τήν
συγχώρησίν μας. Τότε ἡ τιμωρία μεταβάλλεται εἰς
εὐεργεσία. Ἄμήν.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΚΑΝΔΗΣ
Ἄντισ/ρχος Π.Δ.

*Ὁ Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος μέ τόν Σταῦρο Καλκανδῆ
στό προαύλιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Πάρου.*

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλά θαρσεῖτε,
ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»
(Ἰωάν. 16, 33)

*«Ὅποιος δέν ξαγρύπνησε μέ τόν πόνον καί
δέ γεύτηκε μέ δάκρυα τό ψωμί του, αὐτός
δέν σᾶς ἐγνώρισε, ὦ οὐρανοί...»*. Γκαῖτε

Ὁ οὐρανός δέν εἶναι πάντοτε ξάστερος καί τό πέ-
λαγος ἐπίσης δέν εἶναι πάντα γαλήνιο.

Μέ τόν οὐρανό καί μέ τό πέλαγος ὁμοιάζει καί ἡ
ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω εἰς τήν γῆ, δέν εἶναι πάντα
ἡσυχῆ.

Μέ τό κλάμα ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται στήν γῆ καί
φεύγει μέ τό κλάμα. Στό μνήμα θά μείνη ὁ σταυρός
σημάδι τοῦ πόνου. Ὅλοι οἱ πονεμένοι ζητοῦν νά μά-
θουν γιατί ὁ πόνος στήν ζωήν μας; Εἰς τό ἐρώτημα δί-
δονται διάφορες ἀπαντήσεις, ἀναλόγως τῶν θρησκευ-
τικῶν πεποιθήσεων κάθε ἀνθρώπου. Μεταξύ τῶν πολ-
λῶν γνωμῶν πού ἐδόθησαν, ὅταν ἐνοσηλευόμουν εἰς
τήν Ἀμερική, ἀπό ἐπιφανεῖς καθηγητάς ἐπιστήμονας,
ἰδιαίτερα ἐντύπωσι μέ ἔκαμε ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ
Howard Rusk.

*«Δέν γνωρίζω γιά τόν πόνο στήν ζωή τοῦ ἀνθρώ-
που. Ἐκεῖνο πού γνωρίζω εἶναι: ὅπως ὁ ἀγγειοπλά-
στης τοποθετεῖ τά πήλινα δοχεῖα εἰς τήν ὑψηκάμινον
διά νά γίνουν ἀνθεκτικά καί τελειοποιηθοῦν, ἐνῶ μερι-
κά ἐξ αὐτῶν καταστρέφονται ἐντός τῆς ὑψηκαμίνου
καί τά ἄλλα ἐξέρχονται γερά, ἀνθεκτικά καί εἶναι
χρήσιμα, ἔτσι περίπου καί ὁ πονεμένος ἄνθρωπος μοιά-
ζει.*

Ἐγνώρισα ἐκ πείρας, ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, χρώματος καί φυλῆς, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν παραπληγικῶν ἀσθενῶν προσεύχονται εἰς τόν Θεόν καί εἶναι πλησιέστερον πρὸς Αὐτόν· καθὼς καί ὅλοι ἡμεῖς πού τοὺς ὑπηρετοῦμεν καί ἐνδιαφερόμεθα δι' αὐτούς».

Ἐκεῖνο πού γνωρίζω προσωπικῶς εἶναι ὅτι, ἀπό τὴν στιγμή τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ πόνος δέν ἔχει τὴν δύναμι νά θανατώσῃ τὰ θύματά του. Παραμένει ὡς ἓνας παιδαγωγὸς τοῦ ἀνθρώπου, καί χρησιμοποιοῦται ἀπὸ τὴν θεία Πρόνοια γιὰ διαφόρους λόγους, στό νά καταστῆ κατάλληλος ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν δέν ὑπῆρχε πόνος, ὁ κόσμος θά ἦταν περισσότερο σκληρός, πιό φοβερὸς, πιό γεμᾶτος δυσκολίες καί ἀδικίες. Πόσες καρδιές δέν ἔχουν μαλακώσει ἀπὸ τόν πόνο; Πόση τρυφερότητα δέν ἔχει γεμίσει τίς ψυχές τό θέαμα τῶν ἀνθρώπων πού ὑποφέρουν; Ὁ πόνος καί ἡ πρόοδος εἶναι σφικτοδεμένοι καί βαδίζουν πλάϊ-πλάϊ στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. **Ὁ πόνος δέν εἶναι ἐχθρός, ἀλλ' εἶναι εὐεργέτης.**

Ἄγνοώντας τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασι τοῦ πόνου καί τοὺς σοβαροὺς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ θεία Βουλή τόν ἄφησε σύντροφό μας ἐδῶ στή γῆ, πολλοὶ ἀπελπίζονται καί τὰ βάζουν μέ τόν Θεόν, ὀνομάζοντάς τον σκληρόν. Ἀδίκως ὅμως, διότι, ἐάν ἓνας ἐπίγειος πατέρας δέν εἶναι δυνατόν νά σκεφθῇ τό κακό τοῦ παιδιοῦ του, νά τό κάνῃ νά πονέσῃ χωρὶς λόγο, καί ἐάν κάποτε μεταχειριστῇ σκληρά μέσα, ἀποβλέπει εἰς τό νά ἐξάγῃ ἀπὸ τὴν πίεσιν ὠφέλεια, πολὺ περισσότερο ὁ οὐράνιος Πατέρας πού ἀποβλέπει πάντοτε εἰς τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ λόγοι πού ἐπιτρέπῃ νά πίνουν τὰ παιδιά του πικρά ποτήρια, ἀλλὰ πού

περιέχουν δραστικά φάρμακα είναι διά νά τά θεραπεύση ψυχικά καί ὀδηγήση εἰς σωτηρία τὰς ψυχὰς των.

Ὁ σωματικός πόνος γίνεται αἰτία νά προφυλάξουμε τήν υἰεΐα μας. Ἐάν δέν ὑπῆρχε τό αἰσθημα τοῦ πόνου αἱ αἰσθήσεις θά ἦσαν ἄχρηστοι. Χωρίς λοιπόν τόν πόνο δέν θά ὑπῆρχε καί προειδοποίησις.

Γιατί ὁ Θεός τῆς ἀγάπης ἐπιτρέπει τόσο πόνο ἐπάνω εἰς τήν γῆ; ἐρωτοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ πόνος, λέγον, εἶναι ὁ μέγας ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι ὁ θάνατος. Θά ἀπαντήσω μέ τό ἐξῆς παράδειγμα:

Ἡ μητέρα μας ὑπέφερε, ἴσως-ἴσως νά εἶδε καί τόν θάνατον γιά νά μᾶς γεννήσῃ, καί ὁ πόνος πού αἰσθάνθηκε ἔχει ἀρκετήν σχέσι μέ τήν ἀγάπη πού νοιώθει γιά μᾶς. Καμμία γυναίκα δέν καταλαβαίνει τί στοιχίζει ἡ μητρότης, ἐάν δέν γεννήσῃ καί κανεῖς ἄνθρωπος, ἐάν δέν πονέσῃ. Ἡ μητέρα μας μᾶς ἐγέννησε μέ πόνους καί ἡ δυνατή ἀγάπη της γιά μᾶς εἶναι ζυμωμένη μέ τόν πόνο.

Δέν ὑπάρχει λοιπόν κανεῖς ἄλλος τρόπος γιά νά ἐξηγηθῇ ἡ θεία ιδιότης τῆς μητρικῆς ἀγάπης.

Ἄφοῦ εἶναι σωστό, ὅτι ὁ πόνος ἔχει σχέσι μέ τήν θαυμασία ιδιότητα πού ὑπάρχει εἰς τήν ἀγάπη τῆς μητέρας γιά μᾶς, τότε εἶναι δυνατόν νά λέμε τόν πόνο ἐχθρό; Καί ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει ὑποφέρει. Εἶχε καί σάρκα, καί ἔζησε μίαν ἀγωνία πού ξεπερνᾷ τήν ἀνθρωπίνη μας κατανόηση.

Ἡ οὐράνια εὐτυχία ἔρχεται σέ ὅσους μποροῦν νά βλέπουν τόν τύπον τῶν ἡλῶν Του. Ὁ χειρότερος πόνος τῆς γῆς στάθηκε ὁ πόνος πού ὑπέφερε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὄταν σκεφθοῦμε τήν πνευματική ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω εἰς τήν γῆ, καί προσθέσουμε εἰς αὐτήν τήν ἀγωνία καί τούς σωματικούς πόνους τῆς θείας Σταυρώσεως, τότε δέν μποροῦμε νά φαντασθοῦ-

με μεγαλύτερο χείμαρρο πόνου πού νά μπορῆ νά περάση ἀπό τά κανάλια μιᾶς ἀνθρώπινης καρδιάς. Στάθηκε μεγαλύτερη θλίψις ἀπό τήν δική Του; Μᾶς δείχνει τά χέρια Του καί μᾶς λέει: Καί ἐγώ ὑπέφερα. Ἦς ὑποφέρουμε καί ἐμεῖς ἀκολουθώντας τό παράδειγμά Του. Ὁ Χριστός ὑπέφερε ἀδίκως καί ἦτο ἀναμάρτητος, ἐνῶ ἐμεῖς δικαίως καί ἐξ ἁμαρτιῶν μας συνήθως.

Ἡ ἱστορία καί ἡ ζωὴ εἶναι γεμᾶτοι πόνο. Ἄδικοι καί δίκαιοι, ἁμαρτωλοί καί ἐνάρετοι ὅλοι δοκιμάζουν εἰς τήν ζωὴν τους πολλές θλίψεις, πολλές δοκιμασίας ἀκόμη καί συμφοράς.

Πόνος, λοιπόν, τό δυσάρεστον αὐτό αἶσθημα καί συναίσθημα, τό ὁποῖον πιέζει, θλίβει καί πλήττει σῶμα καί ψυχὴ, ὑπάρχει. Γιατί νά ὑπάρχει; Εἰς τό ἐρώτημα αὐτό μόνον ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι εἰς θέσι νά δώσῃ τήν ὀρθὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, εἶναι Φιλάνθρωπος καί μᾶς θέλει νά ζῶμεν αἰωνίως μακάριοι. Ἀλλά πηγὴ, αἰτία καί μητέρα τοῦ πόνου εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀποστασία ἀπὸ τόν Θεόν, δηλαδή ὁ ΕΓΩΪΣΜΟΣ ΜΑΣ. Ὁ Θεός, ἐπειδὴ εἶναι ὅλως ἀγάπη, σπεύδει νά μᾶς βοηθήσῃ ἐπιτρέποντας διδάσκαλον παιδαγωγόν τόν πόνον. Ὁ πόνος δι' ὅσους δέν ἐπωρώθησαν δέν εἶναι κατάρα, δέν εἶναι ἔκφρασις ὀργῆς ἢ μαρτύριον, ἀλλ' οὐσιαστικὴ εὐεργεσία.

Ὁ πόνος μέ τήν βροντερὴ φωνὴ του μᾶς φωνάζει: *Μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς τόν ἑαυτόν σας. Μὴν ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τόν Θεόν. Ἐπιστρέψατε κοντά Του.* Καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἄς φωνάξῃ μαζί μέ τόν Προφητάνακτα Δαβίδ: *Κύριε εἰς τήν θλίψιν μου ἐπάνω σέ ἐνεθυμήθην. Μέ τάς θλίψεις ὁ Θεός μᾶς παιδαγωγεῖ πρὸς τό συμφέρον τῶν ψυχῶν μας. Αἱ θλίψεις, αἱ ὀδύνη καί γενικῶς τά διάφορα δεινά τῆς ζωῆς φέρνουν τόν ἄν-*

θρωπο πλησιέστερα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν εἰς ὅσους δὲν ἐσκληρύνθησαν.

Τέλος λέγομεν ὅτι, ἡ θλίψις, ἡ ἀσθένεια, ἡ πτώχεια, ὁ παραγκωνισμὸς κ.λπ. μαλακώνουν τὴν καρδιά, ὠθοῦν εἰς προσευχήν, εὐκολύνουν τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησι, καλλιεργοῦν τὴν ἀγάπην, προάγουν τὸν ἄνθρωπον ἠθικά καὶ πνευματικά, καὶ τὸν ὀδηγοῦν εἰς σωτηρίαν....

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΚΑΝΔΗΣ

* * *

*Ὁ κ. Σταῦρος Καλκανδῆς ὁμιλεῖ
στὴν Astoria τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ 1974
γιά τὴν θαυματουργικὴν τοῦ θεραπείαν.*

Συντελεστές τοῦ θαύματος - ἀνθρώπινος πόνος

Γιά τούς βασικούς συντελεστές στό νά στραφεῖ πρὸς τὸ Θεό ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς καί νά γίνει καί τὸ σωματικό θαῦμα πάνω του, ὅταν ὠρίμασε ψυχικά, ὡς πρῶτο ἀναφέρει τὸν ἀνθρώπινο πόνο. Μεταφέρουμε ὠρισμένα ἀπ' ὅσα ὁ ἴδιος ἔγραφε, ἐλαφρῶς τροποποιημένα.

–Προσπαθῶ νά ἔχω ἐπίγνωση τῆς καταστάσεώς μου –τώρα πού εἶμαι πλέον ὑγιής– καί νά τονίζω τὴν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ σέ μένα. Θέλω νά γίνει κοινό μυστικό, ὅτι ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων πού τὸν ἐπικαλοῦνται καί μάλιστα, στίς δυσκολίες τους. Βέβαια στό βάθος ἀνεξερεύνητες οἱ βουλές Του, τὸ πῶς ἐνεργεῖ καί τί προσφέρει καί πότε στὸν καθένα. Ἀσφαλῶς τίς πολλές εὐεργεσίες πού μᾶς κάνει δέν τίς νιώθουμε εὐκόλα ἢ καί καθόλου. Ἐμεῖς ζητᾶμε ἀνθρώπινα καί ἀμέσως, βλέπουμε μόνο κοντά καί συνήθως μονόπλευρα, ἀλλὰ ὁ Θεός πού πάνω ἀπ' ὅλα μᾶς θέλει κοντά Του ἐνεργεῖ μέ βάση αὐτό. Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται τὸ πῶς θά συμπεριφερθοῦμε ἀπέναντί του στίς δυσκολίες μας, στό διάβα τῆς ζωῆς. Εὐτυχῆς κατὰ βάθος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού θά περάσει ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, διότι ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀρχίζει συνήθως νά σκέπτεται καί τὸ Θεό, καί μάλιστα ὅταν ἡ περίπτωσή του εἶναι τέτοια πού ὁ ἐπισημονικός κόσμος ἰατρικά τὸν ἐγκαταλείπει, πολὺ ἐντονώτερα τοῦ δίδεται ἢ εὐκαιρία νά σκέπτεται καί νά στρέφεται πρὸς τὸ Θεό. Γενικότερα, αὐτό πού ἐμποδίζει τὴ σχέση μας μέ τὸ Θεό εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, τὸ ἐγώ μας, αὐτό τὸ ἐγώ εἶναι ὁ μέγας ἐχθρὸς τῆς πίστεως

καί γενικά τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό τή στιγμή πού θά ὑποχωρήσει τό ἐγώ μας, ἀρχίζουμε νά ἔχουμε συναίσθηση τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως. Ὅταν λοιπόν αὐτό τό ἐγώ φύγει, πράγμα πολύ δύσκολο, ὁ πονεμένος κατ' ἐξοχήν ἄνθρωπος ἀρχίζει νά προσεύχεται, ἡ δέ προσευχή εἶναι τό μέσο ἐπικοινωνίας μέ τό Θεό. Εὐχομαι νά μή φθάνουν ἄνθρωποι στό σημεῖο τό δικό μου, δηλαδή τῆς μακρόχρονης περιπέτειας γιά νά ζητήσουν τήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ. Καλό καί φρόνιμο εἶναι, καί ἐγώ θά ἤμουν αὐτοῦ εὐτυχέστερος ἂν γνώριζα τό Θεό ἀπό μικρός. Πίστευα, ὄχι ὅμως συνειδητά. Οἱ πολλοί γενικά πιστεύουν ἀκαθόριστα, ἀρκετοί πηγαίνουν καί στήν ἐκκλησία, ἀλλά πόσο πιστεύουν καί ἂν πιστεύουν σωστά ἔχει σημασία ὡς καί τό πῶς πηγαίνουν στόν Ναό τοῦ Θεοῦ. Ὁρθό καί φρόνιμο νά γνωρίζουμε τό Θεό καί σωστά, ὅταν εἴμεθα ὑγιεῖς. Ὅσο ποτέ δέν εἶναι ἀργά, ὅταν δέ ἔρχεται ἡ ἀρρώστια εἶναι στό βάθος πρός εὐεργεσία μας. Δέν εἶναι κατάρα οὔτε ἐχθρός ὁ πόνος, εἶναι ἕνας πιστός φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης πού τοῦ δίνει τήν εὐκαιρία νά ξυπνήσει ψυχικά, νά δεῖ ἄλλες πλευρές τῆς ζωῆς καί τοῦ κόσμου, νά δεῖ μάλιστα τίς παραβάσεις του πρᾶγμα πού δέν εἶναι καθόλου εὐκόλο νά συνειδητοποιήσει, ὅταν εἶναι ὑγιής. Ὁ πόνος σέ ἐμένα ἦταν πολύς καί διαρκής, καί σέ αὐτόν ὀφείλω πολλά. Αὐτός ὑπῆρξε ὁ μέγας συντελεστής στή δική μου ψυχική ἀφύπνιση καί ἠθική πορεία. Ἐντονα ἔχει πλέον τυπωθεῖ μέσα μου, ὅτι ἐάν δέν εἶχα αὐτό τόν μεγάλο πόνο, ποτέ δέν θά εἶχα στραφεῖ πρός τό Θεό. Δέν ἦταν δυνατόν νά γίνει αὐτό σέ μένα. Αὐτό πού μέ πίεζε γιά τήν ἐσωτερική μου στροφή ἦταν ὁ συνεχής πόνος, τόν ὅποιο ἐπουδενί μποροῦσε νά θεραπεύσει ἡ ἰατρική ἐπιστήμη. Μέ αὐτά πού ἀναφέρω δέν κάνω

τόν κήρυκα ἢ τό θεολόγο, εἶναι κάτι ἀπό τήν τόση ἐμπειρία μου ὡς πολύ πονεμένου τῆς ζωῆς καί αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά τό τονίζω στούς ἀνθρώπους.

Ἄπό πολλή ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον γιά μᾶς παραχωρεῖ ὁ Θεός τόν πόνο, χωρίς νά τόν προκαλεῖ ὁ ἴδιος ἀλλά παράγοντες τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς καί τοῦ κόσμου καί τῆς διαβρωμένης ὕλικῆς φύσεως. Ποτέ δέν πρέπει νά διανοηθοῦμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι σκληρός καί μᾶς παιδεύει, ὅπως λένε μερικοί.

Τονίζω, ὅτι **στή δική μου περίπτωση τρεῖς εἶναι οἱ συντελεστές τοῦ θαύματος**, πρῶτα ψυχικά καί κατόπιν σωματικά.

Πρῶτος, ὁ στοργικός καί κατά βάθος φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ πόνος, μέ τίς τόσες διακυμάνσεις καί ποικίλες ἐμπειρίες του καί στόν ὁποῖο ὀφείλω πολλά. Πολλές φορές τώρα πού δέν αἰσθάνομαι πόνο καί κινούμαι ἄνετα τόν ἀναζητῶ, γιά νά μήν ξεφύγω. Μόνο αὐτός μου ὑπενθυμίζει τόν παλαιό ἄνθρωπο καί μέ κάνει νά συνέρχομαι.

Δεύτερος συντελεστής ὑπῆρξε ἡ σιωπηλή εὐεργεσία πρὸς τοὺς πάσχοντας συναδέλφους μου, πού γιά χρόνια προσπάθησα νά ἐφαρμόσω τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης. Ἀναγκάζομαι τώρα νά τό πῶ. Φάνηκε ἐξάλλου, ὅτι ἔχω τάξει νά συνεχίσω νά προσφέρω τίς ὑπηρεσίες μου στό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου, ἀνακουφίζοντας τόν ἀνθρώπινο πόνο. Μαζί μέ ἄλλους, καί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, συνεχίζουμε νά ἀπαλύνουμε τόν πόνο τῶν ἀδελφῶν μας. Μέ βάση αὐτή τήν ἐνέργεια καί προσφορά τῆς ἀγάπης, ὁ Χριστός ὁ ἴδιος μᾶς κάνει πολύ δικούς του. Ὅντως, ὅποιος ἀπαλύνει τόν ἀνθρώπινο πόνο καί «κλαίει μετά κλαιόντων», τόν συγκαταλέγει μεταξύ τῶν ἀδελφῶν του. Ὁ Θεός θέλει ἔργα ἀγάπης. Ἔργα ὅμως, πού νά μήν τά κάνουμε ἐπι-

δεικτικά. Ἔργα πού νά τά ξέρει μόνο αὐτός πού λαμβάνει καί ὁ Θεός.

Ἔνας τρίτος βασικός συντελεστής στό νά βρῶ τό Θεό καί μέσω τοῦ Θεοῦ τήν υἰγεία μου, καί νά προσπαθῶ νά ζῶ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ πίστη καί οἱ προσευχές τῆς μητέρας μου, καί ἡ τόση στοργική φροντίδα της γιά μένα.

Αὐτοί οἱ τρεῖς συντελεστές μέ ἔφεραν στήν εὐχάριστη αὐτή θέση. Εὐχόμαι σέ ὅλους νά θελήσουν νά γνωρίσουν τό Θεό καί νά τόν ζητήσουν ὅταν εἶναι υἰγιεῖς, ὥστε στίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς νά εἶναι πολύ περισσότερο προετοιμασμένοι ψυχικά.

* * *

Ἄλλα αὐτά τοῦ πρώην πολύ πονεμένου ὡς εἶδος πνευματικῆς ὑποθήκης εἶναι ἄξια ἰδιαίτερας προσοχῆς διότι εἶναι βγαλμένα ἀπό τήν πολυκύμαντη ζωή του καί διαφαίνεται ἐκτός τῶν ἄλλων τό πῶς ἐνήργησε ὁ Θεός νά τόν φέρει κοντά του.

Σέ ἐρώτηση τοῦ πατρός Νεκταρίου Ζιόμπολα: Ἄγαπητέ Σταῦρο, πιστεύεις τώρα ὅπως τότε πού ἦσουν καθηλωμένος στό κρεβάτι τοῦ πόνου; Ἀπάντησε ὡς ἐξῆς: Ἀσφαλῶς πιστεύω ἔντονα καί σταθερά ἀλλά μᾶλλον ὄχι ὅπως τότε στό κρεβάτι τοῦ πόνου.

Ἦταν πολύ εἰλικρινής.

Ὁ Λευκός Στρατός

Θέλοντας ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς νά τιμήσει τίς ἡρωίδες ἀδελφές Νοσοκόμες γιά τό πολύτιμο ἔργο πού ἐπιτελοῦν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶχε προσωπική ἐμπειρία τῆς προσφορᾶς καί ἀποστολῆς των, λίγο μετά τό θαῦμα του πῆρε τήν πέννα καί μέ τίτλο ὁ *Λευκός Στρατός* ἔγραψε:

«Σκληρή ἡ ζωή, σκληρότερος πολλές φορές ὁ ἄνθρωπος. Ἀβάσταχτος, μά καί ἀναπόφευκτος ὁ πόνος, βαριά ἡ θλίψη. Ὁ ἄνθρωπος, σύμφωνα μέ μιᾶ ἀγγλική παροιμία, γεννιέται μιᾶ Δευτέρα, βαπτίζεται τήν Τρίτη, δημιουργεῖ οἰκογένεια τήν Τετάρτη, ἀρρωσταίνει τήν Πέμπτη, χειροτερεύει τήν Παρασκευή, πεθαίνει τό Σάββατο καί κηδεύεται τήν Κυριακή....

Αὕτη περίπου εἶναι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου στόν κόσμο αὐτό. Μά γιά νά φτάσει ἀπό τή γέννηση στό θάνατο, θά περάσει, κατά κανόνα, ὅποιοσδήποτε καί ἂν εἶναι, ἀπό τό κρεβάτι τοῦ πόνου!....

Ἄκριβῶς, τίς στιγμές ἐκεῖνες, πού τίς συνοδεύει τό ἄλγος τοῦ πόνου, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ ψυχική θλίψη, ἡ σωματική κατάπτωση, ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται κάποιο συνάνθρωπό του νά τόν βοηθήσει, γιά νά ξεπεράσει τήν κρίση. Οἱ συγγενεῖς του ἢ δέν βρίσκονται πάντα κοντά του ἢ καί δέν μποροῦν νά τόν βοηθήσουν.

Σ' αὐτές τίς στιγμές, πού τά προσφιλή του πρόσωπα δέν μποροῦν νά τοῦ προσφέρουν τή βοήθειά τους, δέν μποροῦν νά τοῦ συμπαρασταθοῦν στίς τελευταῖες του στιγμές στόν ἐπίγειο κόσμο, ἕνα πρόσωπο ἄγνωστο ἕως τότε ἐμφανίζεται στή σκηνή.

Τό πρόσωπο αυτό, πού ἀναλαμβάνει νά τόν φροντίζει σέ ὄρες κρίσιμες, εἶναι ἡ *Ἀδελφή Νοσοκόμος*, πού ἀνήκει στό *Λευκό Στρατό* - στό στρατό τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀνθρωπιᾶς.

Στέκει δίπλα στόν πόνο, μέ θυσία καί ἀγάπη γιά τό συνάνθρωπο. Ἡ ζωή τῶν νεανίδων αὐτῶν εἶναι ζυμωμένη μέ τόν πόνο καί τήν ἀγάπη τῆ χριστιανική. Συνεχίζουν τό ἔργο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη μέσα στά Νοσηλευτικά Ἰδρύματα, χωρίς θόρυβο, χωρίς βαρυγωμιά, χωρίς νά περιμένουν ἀνθρώπινη ἀμοιβή!

Πολλές φορές εἰσπράττουν γιά τό λειτούργημά τους αὐτό περιφρόνηση....

Καί ἡ μέν ἀδικία, ὅταν προέρχεται ἀπό ἰδιώτες μόνο, εἶναι ὑποφερτή. Ὅταν ὅμως ἡ κοινή ἀντίληψη, ἡ κοινή γνώμη, δέν ἀναγνωρίζει καί δέν σέβεται τή θυσία ὅσο πρέπει, τότε ἡ ἀδικία γίνεται ἄλγος, δημιουργεῖ παράπονα καί ἔντονο τό αἶσθημα τοῦ πλέγματος στά πρόσωπα ἐκεῖνα, πού εἶναι ἀφοσιωμένα στό ἰδανικό τῆς θυσίας καί τῆς ἀγάπης, στήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἄλλων.

Ἡ κοινωνία ἂν θέλει, μπορεῖ νά προλάβει μιά αἰώνια ἀδικία, πού γίνεται σέ βάρος τῶν νέων ἐκείνων πού θέτουν τή ζωή τους μέσα σέ ἓνα στράτευμα ξένο πρὸς τά ἄλλα, στό *Λευκό Στρατό*, πού συμβολίζει ὄχι πολέμους, καταστροφές, βία καί θανάτους, ἀλλά θυσία χριστιανικῆς ἀγάπης. Οἱ νέες πού ἐντάσσονται κάτω ἀπό τή σημαία αὐτοῦ τοῦ Λευκοῦ Στρατοῦ στήν ἐποχή μας εἶναι Ἡρωῖδες. Ἡ φωνή τους θά πρέπει νά συγκινεῖ ἰδιαίτερα κάθε ἄνθρωπο καί προπαντός κάθε Ὑπεύθυνο. Δέν ταιριάζει στά πρόσωπα αὐτά ἀδικία, εἴτε ἠθική εἴτε κοινωνική εἴτε ὑλική εἶναι αὐτή. Ἡ ζωή χρειάζεται Σαμαρείτες, νέες γιά τό *Λευκό Στρατό*».

Οἶκτος, Φιλανθρωπία ἢ Ἀγάπη;

Ἄνθρωπος οἶκτος εἶναι κάτι τό ὀλότελα ἀπαράδεκτο. Ἐνοχλεῖ. Δέν τόν ἀνέχεσαι. Ἀπορρίπτεται ἐξ ὑπαρχῆς.

–Μέ βρῆκε τό ἀτύχημά μου. Ἔχω τήν ἀναπηρία μου, μικρή ἢ μεγάλη. Προσπαθῶ νά τήν ξεχάσω. Νά τήν ξεπεράσω. Ἔχω προσαρμοσθεῖ σέ αὐτή. Ἐγινε ἕνα μέ μένα. Αὐτό εἶμαι. Καί ἔρχεσαι σύ, ἀγαπητέ μου, μέ τόν οἶκτο σου νά μοῦ τήν ὑπενθυμίσεις. Αὐτό εἶναι... ἐξοργιστικό. Ὁ μορφασμός πού κάνεις, ὅταν μέ βλέπεις, τά λόγια πού λές, ἄχ τό καημένο τό παλικάρι πῶς κατάντησε, μοῦ θυμίζουν τήν ἀναπηρία μου, ἀναξέουν τήν πληγή μου. Μέ τό νά μέ λυπᾶσαι καί νά δείχνεις οἶκτο γιά μένα, ἴσως χωρίς νά τό θέλεις καί σύ μέ πονᾶς. Μέ σφάζεις, στό πιό λεπτό σημεῖο τῆς καρδιάς μου, μπήγοντας τό στιλέτο τοῦ οἶκτου σου. Ναί, μή σέ παραξενεύει. Αὐτό... μοῦ προσφέρεις!... Θέλω νά τό ξέρεις.

–Μά πῶς θά δείξω τή φιλανθρωπία μου; Ἔτσι τό νιώθω ἀνάπηρε ἀδελφέ μου.

–Αὐτή ἡ φιλανθρωπία σου εἶναι ἐγωιστική. Ἐξυπηρετεῖ περισσότερο ἐσένα, παρά ἐμένα. Ἐκεῖνο, πού νιώθεις, κάνοντας μιά φιλανθρωπία οἶκτου, δέν εἶναι ὁ ἀνάπηρος. Ὁχι. Ἄν ἐνιωθες τόν ἀνάπηρο θά τόν βοηθοῦσες ἀληθινά. Θά τόν ἀγαποῦσες, χωρίς νά δείχνεις οἶκτο, πού τόν πληγώνει. Ὁ οἶκτος καί ἡ φιλανθρωπία πού κάνεις ἀπό οἶκτο, ἐπενεργεῖ σάν κατάπλασμα, σάν κομπρέσα στή δική του ψυχή. Ἔχει στοιχεῖα ἐγωισμοῦ.

Ἡ ἀναπηρία καί ὁ πόνος τῶν ἄλλων εἶναι κατά τήν ἀντίληψή σου, τῆς ζωῆς τό φάλτσο, ἡ θλιβερή

της νότα πού θά 'ταν εὐχῆς ἔργο νά λείψει γιά νά γίνει ἡ ζωή μας ὁμορφότερη. Μιᾶς ὅμως καί δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει αὐτό, πετᾶμε στούς ἀναπήρους τό ξεροκόμματο τῆς φιλανθρωπίας μας, μαζί μέ τόν οἶκτο μας, ὅπως ἀκριβῶς κάνουμε στά σκυλιά γιά νά μή γαυγίζουν, ἐνῶ ταυτόχρονα καθησυχάζουμε τή συνείδησή μας, ἔχοντας τήν ψευδαίσθηση, ὅτι κάνουμε τό καθῆκον μας.

Ἄν τώρα ἡ φιλανθρωπία τοῦ οἴκτου εἶναι ἀπαράδεκτη καί ἡ φιλανθρωπία, πού δέ βγαίνει ἀπ' τήν καρδιά, ἀλλά ἀπ' τή λογική, δέν ἔχει κᾶν ὑπόσταση. Εἶναι νεκρή. Μιά φιλανθρωπία κατάκτηση ἀγώνων συνδικαλιστικῶν, φιλανθρωπία-δικαίωμα, δέν διασφαλίζει τόν ἀνάπηρο καί δέν τόν γεμίζει. Ὄταν ἡ ἀγάπη γίνεται συνδικαλισμός καί ὑπηρεσία χάνει τό νόημά της.

Γι' αὐτό καί τό Ὑπουργεῖο Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν-Προνοίας, ἢ ὅπως ἄλλως θέλετε πέστε το, δέν ἔβλεπε κανένα πρόβλημα. Ὅσα προγράμματα καί μελέτες καί ἂν καταρτίστηκαν θά μείνουν στά χρονοντούλαπα σάν μελέτες. Καί οἱ ἀνάπηροι ἀδελφοί μας θά μένουν μέ τό πικρό παράπονο τῆς ἀδιαφορίας καί τῆς ἐγκατάλειψης.

Δέ λέμε ὅτι ὅλα αὐτά δέ χρειάζονται. Καλά εἶναι σάν μελέτες. Γιά νά ζωντανέψουν ὅμως, γιά νά πάρουν σάρκα καί ὅστᾳ χρειάζονται ψυχή. Καί ἡ ψυχή τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἡ ἀγάπη. Αὐτή τήν ἀγάπη κανένας νόμος δέν μπορεῖ νά τήν ἐπιβάλει. Ἡ ἀγάπη δέν ἐπιβάλλεται. Προσφέρεται.

Θέλουμε λοιπόν μιᾶ φιλανθρωπία ἀγάπης. Μιά φιλανθρωπία πού δέν θά βλέπει τόν ἀνάπηρο –πῶς νά τό κάνουμε– σάν παθητικό στοιχεῖο τῆς ζωῆς· πού δέν θά τόν βλέπει ψυχρά σάν νούμερο καί σάν μονάδα

ἀποδόσεως· ἀλλά θά τόν βλέπει σάν ἀδελφό. Κάτι παραπάνω. Σάν τόν ἴδιο τό Χριστό, πού εἶπε: «...ἠσθένησα, καί ἐπεσκέψασθέ με» (Ματθ. 25, 36).

Οἱ «ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΠΗΡΩΝ», αὐτή τή φιλάνθρωπη ἀγάπη στά τριάντα χρόνια ζωῆς τους πρόσφεραν. Σέ αὐτό ταπεινά διακόνησαν. Πόσο; Ὁ Θεός τό γνωρίζει. Οἱ ἀπολογισμοί, τά νούμερα, οἱ στατιστικές, πού ἔχουν στή διάθεσή τους δέν ἐκφράζουν... Τόν ἴδιο δρόμο, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θά συνεχίσουν. Θά βαδίσουν σταθερά τή χρυσή πορεία, πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός χάραξε καί βάδισε. Πορεία ἀγάπης ὄχι θεωρητικῆς ἀλλά μεταφρασμένης πρακτικά σέ φιλανθρωπία πρὸς τόν κάθε συγκεκριμένο ἄνθρωπο - ἀνάπηρο ἀδελφό μας....

Ἡ ἀγάπη ὅλους καί ὅλα τά συγχωρεῖ. Πάντα στέγει. Πάντα ὑπομένει. Πάντα ἐλπίζει· καί ... οὐδέποτε ἐκπίπτει.

* * *

Σκέψεις καί παραινέσεις τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ ὀλίγον πρό τοῦ τέλους

Αὐτές τίς ἔκανε ὁ Πρόεδρος Σταῦρος Καλκανδῆς στό συνεργάτη τοῦ Συλλόγου κ. Βασ. Ἀναστόπουλο θεολόγο τίς τελευταῖες ἡμέρες, πρὶν ἀφήσει τόν κόσμο ὑπό τύπον συζητήσεως. Λόγω τοῦ ἐνδιαφέροντος πού παρουσιάζουν φρόνιμο εἶναι νά γίνουν γνωστές. Φανερόνουν γιά μιά ἀκόμα φορά τό τόσο ἔντονο καί συνεχές ἐνδιαφέρον τοῦ πονεμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου ὑπέρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν. Ἐνῶ εἶχε τά τόσα δικά του προβλήματα καί ἐνῶ ἔβλεπε, ὅτι σύντομα ἄφηνε τόν κόσμο, συνέχιζε νά δίνει νουθεσίες καί ὁδηγίες γιά τή συνέχιση τοῦ ἔργου ἀγάπης. Ἔ, τό φαινόμενο εἶναι ἀπό τά σπάνια καί ὄντως συγκινεῖ.

«Κύριε Ἀναστόπουλε –εἶπε ὁ Πρόεδρος– ἦταν μεγάλη ἡ τιμή καί εὐλογία γιά μένα ἀπό τόν Θεόν πού μέ ἐκάλεσε κοντά στούς ἀνήμπορους ἀδελφούς μας. Μέ ἔκρινε, ὅτι θά μπορούσα μέ τήν πείρα τήν ἀναπηρικήν πού εἶχα, νά συμπαρασταθῶ στούς πάσχοντες ἀδελφούς μας; Δέν ξεύρω ἂν ἀνταποκρίθηκα σέ αὐτό. Θά τό πληροφορηθοῦμε εἰς τούς οὐρανούς. Ἡ ἀλήθεια πάντως εἶναι, ὅτι ἀγωνίστηκα νά φανῶ συνεπῆς στήν πρόσκληση αὐτή πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Καί πρέπει νά ὁμολογήσω ὅτι σέ κάθε δύσκολη περίπτωση πού ἀντιμετώπιζε ὁ Σύλλογός μας γιά τά προβλήματα τῶν ἀναπήρων βλέπαμε ὀλοφάνερα τό χέρι τοῦ Θεοῦ νά μᾶς καθοδηγεῖ καί νά μᾶς βοηθεῖ. Ὁ Θεός, βλέπετε, στέκεται πλάι σέ ἐκείνους πού ἐκτελοῦν τά δικά Του ἔργα. Αὐτή ἡ πεποίθησις πρέπει νά διακατέχει ὅλους ὅσους ἔχουν συμμετοχή σέ ἔργα φιλανθρω-

πίας. Ἔτσι, δέν θά καταβληθοῦν ποτέ καί δέν θά σταματήσουν τήν ὠραία καί ἀγία ἀποστολή των, παρά τά ἐμπόδια καί τίς ἀπογοητεύσεις πού θά συναντήσουν.

Βλέπετε, τά καλά ἔργα, πού ζητάει ἀπό μᾶς ὁ Θεός, τά μισεῖ ὁ πονηρός Σατανᾶς καί διάβολος. Κι' ἀρχίζει μέ πονηρούς διαλογισμούς νά μᾶς διαβάλλει, νά συκοφαντεῖ τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σκοπός του εἶναι νά μᾶς ἀνακόψει τόν ζῆλον γιά τήν ἀγαθοεργίαν, καί νά σταματήσῃ τό μεγάλο καλό πού κάνουν οἱ φιλανθρωπικοί Σύλλογοι, ὅπως ὁ δικός μας. Ὅλοι ὅμως, ὅσοι μετέχουν στά καλά ἔργα τῆς ἀγάπης, ἀντί νά ἀποκάμνουν θά πρέπει νά γίνονται πιο δραστήριοι, ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Καί νά ἔχετε ὑπόψιν, ὅτι μέ τό Θεό μαζί, τό κάθε καλό πού κάμνουμε θά συνεχίζεται. Καί τό δημιουργικό ἔργο τοῦ Συλλόγου μας, νά ἔχετε πλήρη τήν βεβαιότητα, ὅτι θά συνεχιστεῖ καί ὕστερα ἀπό μένα καί ὕστερα ἀπό ὅλους πού θά ἀναλάβουν νά τό συνεχίσουν.

Θέλω, κ. Ἀναστόπουλε, νά σᾶς εἰπῶ κάτι ἀκόμη γιά τήν καθαρότητα τῆς ἀγαθοεργίας. Ποτέ δέν πρέπει νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι μπορεῖ κάτι νά πάρει, νά οἰκειοποιηθεῖ, ἔστω καί μία δραχμή. **Μόνον δόσις-προσφορά εἶναι ἡ ἀγαθοεργία.** Καί ἐγώ, εὐχαριστῶ τό Θεό, ποτέ δέν πῆρα κάτι, ἀλλά πάντα ἔδινα. Καί αὐτή ἡ προσφορά μέ γέμιζε ψυχικά, μέ χόρταινε πνευματικά.

Βέβαια ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἀγαθοεργίας μας ἀπό τόν Θεό ἔχει πολλές καί τεράστιες διαστάσεις. Δέν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νά μιλήσουμε γι' αὐτές. Ἀφοῦ κάθε ἀγαθοεργία τήν κάνουμε μόνον ἀπό ἀγάπη στό Θεό καί στούς ἀδελφούς μας. Τίς ἀνταποδόσεις τοῦ Θεοῦ γιά κάθε καλό πού κάμνομε, θά τίς δοῦμε σύντομα καί θά μείνουμε κατάπληκτοι ἀπό τόν πλοῦτον τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Όμως, θέλω νά υπογραμμίσω ἀκόμη καί πόσον ἀναγκαῖον εἶναι νά ἀγωνιζόμεθα γιά τήν ἠθικήν μας τελειοποίηση. **Ὅσο πιά καλύτεροι ἠθικῶς γινόμεθα, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, τόσο πιά ἀποτελεσματικοί γινόμεθα στίς ἀγαθοεργίες μας.** Ἀπό τά χέρια τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ὅλοι δέχονται τά δῶρα του πού τούς ἀνακουφίζουν καί τούς εὐαρεστοῦν. Ἀπό ἐκεῖνον ὅμως, πού δέν ἔχει τήν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ κανεῖς δέν θέλει νά πάρει κάτι, ὅσο πολύτιμο καί ἂν τοῦ εἶναι καί ὅση ἀνάγκη καί ἂν τό ἔχει. **Τό δῶρο τό θέλουμε καί τό παίρνουμε ἀπό τόν καλό ἄνθρωπο, τόν πραγματικό χριστιανό.**

Καί κάτι ἀκόμη, ὅσο προαγόμεθα στήν ἀρετή καί τήν ἀγιότητα, τόσο πιά πολύ εὐεργητικοί γινόμεθα στούς πάσχοντες ἀδελφούς μας, καί μπορούμε εὐκόλα νά ξεπερνᾶμε τίς ἀδυναμίες των, πού τούς δημιουργοῦν οἱ ἀναπηρίες καί οἱ ἀρρώστιές τους.

Τέλος, πρέπει νά θυμόμαστε καί νά προσέχομε συνεχῶς, ὄχι μόνον νά μήν λιγοστεύουμε τίς ἀγαθοεργίες μας ἀλλά καί νά τίς αὐξάνουμε σέ βάθος καί πλάτος. Καί ἐξηγοῦμαι. Τό βάθος τῆς ἀγαθοεργίας εἶναι ἡ ποιότητά της καί ὁ τρόπος πού θά τήν προσφέρομε, καί πλάτος ἡ ἔκτασίς της.

Πρῶτα πρέπει νά μᾶς ἐνδιαφέρει τό πῶς θά ἐξυπηρετήσουμε τίς πνευματικές-ψυχικές ἀνάγκες τῶν ἀναπήρων ἀδελφῶν καί ἔπειτα τίς ὕλικές - τίς σωματικές. Καί ὅταν οἱ πάσχοντες ἀδελφοί βλέπουν τήν ὀρθή ἐκτίμηση τῶν ἀναγκῶν των εὐθυγραμμίζονται καί αὐτοί σέ σωστή πορεία ζωῆς, στή χριστιανική δηλαδή ζωή. Διότι ποιᾶ σημασία ἔχει ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ἂν δέν εἶναι μιά πορεία στά ἀχνάρια τοῦ Χριστοῦ;

Γιά τό πλάτος τῆς ἀγαθοεργίας θά πρέπει νά εἰποῦμε, ὅτι συνεχῶς πρέπει νά αὐξάνει. Νέοι ἀνάπηροι

παρουσιάζονται καθημερινά. Ποιός θά πάει κοντά τους νά τούς παρηγορήση καί νά τούς βοηθήση; Καί οί ανάγκες όλων, ὅσον ἡ ἡλικία αὐξάνει, τόσον γίνονται πιό πολλές...

Καί ἄλλα πιό πολλά πρέπει νά σκεφθοῦμε γιά τό μέλλον καί νά τά θέσουμε σέ ἐνέργεια ὑλοποιήσεως. Πιστεύω, –τελείωσε ὁ μακαριστός μας Πρόεδρος– ὅτι πολλά θά ἀξιωθῶ νά ἰδῶ ἀπό τόν Οὐρανό νά γίνονται ἀπό τούς συνεχιστές τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου μας «ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΠΗΡΩΝ». Αὐτό μέ ἀναπαύει, τώρα πού βλέπω ὅτι φεύγω...».

(Ἀπό τό βιβλίΟ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ καί τό διπλό θαῦμα στόν Σταῦρο Καλκανδῆ, ἐκδόσεως Ἄρχιμ. Νεκταρίου Ζιόμπολα, Ἀθήνα 2002).

Στά ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στά Θαψανά τῆς Πάρου (1970) ὅπου παρευρέθηκε καί κοινώνησε μόνος του ὁ Σταῦρος Καλκανδῆς.

**Ἀξιόλογο περιστατικό ἀναφερόμενο
στόν Γέροντα Φιλόθεο
καί τόν Σταῦρο Καλκανδῆ**

Εἰς τὰς 8 Μαΐου 1979 καί ὥραν 5.30 π.μ. τήν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου μετά ἀπό τήν εἴσοδό μου εἰς τήν ἐκκλησία αἰσθάνθηκα μία πίεσι ἀέρος νά εἰσχωρῆ μέσα μου καί ἄρχισα νά κλαίω μέ ἀναφιλητά. Τότε ὁ ἀδελφός Στυλιανός μ' ἐρωτᾷ: «Τί σοῦ συμβαίνει Σταῦρε;».

«Δέν γνωρίζω» τοῦ ἀπαντῶ, «ἀλλά κάτι μοῦ συμβαίνει» τοῦ λέγω. «Θέλω νά ὁμιλήσω, αἰσθάνομαι ἔντονα τήν ἀνάγκη αὐτή».

Τότε μοῦ λέγει: «Πήγαινε στό Ἱερό καί πάρε εὐλογία ἀπό τό Γέροντα». Πράγματι ἐπῆγα καί τοῦ λέγω: «Πάτερ Φιλόθεε, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά ὁμιλήσω». Μοῦ ἀπαντᾷ: «Νά ὁμιλήσης στό Κοινωνικό». Ἐπιστρέφοντας κάθισα εἰς τήν καρέκλα καί βλέπω μέσα στό Ἱερό νά ἀνέρχεται ὁ Γέροντας καί νά ἐωρῆται. Θέλω νά διηγηθῶ εἰς τήν παρέα μου αὐτό πού εἶδα, ἀλλά ἀδυνατῶ. Εἰς τό κοινωνικόν εἶπα τά ἑξῆς:

«Εὐχαριστῶ τό Θεό πού μέ ἀξίωσε καί φέτος νά ἔλθω ταπεινός προσκυνητής καί νά συμπροσευχηθῶ μαζί σας.

Σεβαστέ μοι πάτερ Φιλόθεε, σεβαστή γερόντισσα καί ἀδελφαί, κυρίες καί κύριοι. Δέ γνωρίζω τί μ' ἔκανε νά ζητήσω ἀπό τό σεβαστό μας πατέρα σήμερα νά μιλήσω, διότι δέν εἶναι ἴδιον τοῦ χαρακτῆρος μου νά κάνω τόν ἱεροκήρυκα καί δὴ ἐνώπιον τοῦ σεβαστοῦ μας πατρός, ἀλλ' αὐτή τή χρονιά εἶδα πολύ καταβεβλημένον τόν σεβαστό μας πατέρα καί αἰσθάνομαι

πολύ έντονα ότι ο Κύριος θά μᾶς τόν πάρη σύντομα. Προτοῦ λοιπόν φύγει ἀπ' τή ζωή, θά ἤθελα νά σᾶς διηγηθῶ ὀρισμένα θαυμαστά γεγονότα πού ἔζησα προσωπικῶς ἐπί 18 χρόνια πού τόν γνώρισα καί πού δείχνουν τήν ἀγιότητά του καί πού δέν εἶναι γνωστά. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κι' ἐγώ εἶμαι φιλάσθενος καί φυσικόν εἶναι ἡ παραμονή μου ἐν τῇ ζωῇ νά εἶναι ὀλίγη, γι' αὐτό κρίνω σκόπιμον νά τά ἐξιστορήσω καί ἐνώπιόν του. Ἐπίσης θέλω νά παρακαλέσω τό σεβαστό μας πατέρα, ἐπειδή γνωρίζω ὅτι ἔχει παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἐάν ἔχη διαπιστώσει ὅτι ἡ σωματική μου ἀποκατάστασις μπορεῖ νά γίνη πρόξενος καί βλάβη τῆς ψυχικῆς μου σωτηρίας, δοθέντος, σεβαστέ μου πνευματικέ πατέρα, ὅτι ἐσύ πρό 18ετίας, ἐπροσευχήθης εἰς τόν Κύριον καί τόν Ἅγιον Νεκτάριον γιά τήν σωματική μου ἀποκατάστασι καί εἰσηκούσθης, σέ παρακαλῶ νά προσευχηθοῦμε καί πάλι νά ἐπανέλθω εἰς τά ἴδια, ἐφ' ὅσον θά εἶναι ἀφέλιμον τῆς ψυχῆς μου, δηλαδή εἰς τό κρεβάτι τοῦ πόνου καί τῆς δοκιμασίας, διά νά μήν ἀπομακρυνθῶ ἀπό τόν Κύριο καί χάσω τήν ψυχική μου σωτηρία. Ἄλλωστε ὀλίγος εἶναι ὁ χρόνος παραμονῆς μας στήν ζωή».

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, ἐπῆγα εἰς τό δωμάτιόν του νά ἐξιστορήσω τά γεγονότα, ἐστάθη, ὅμως, ἀδύνατον νά τοῦ ἐξηγήσω τί εἶδα. Ἐξεχνοῦσα τά πάντα. Ἐπροσπάθησα ἄλλες δύο φορές καθ' ὅλην τήν ἡμέραν, ἀλλά δέν τά κατάφερα. Τήν ἐπομένην, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς Ἀθήνας, τοῦ ἔκανα τήν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἔχουν περάσει, πολυπόθητε καί πολυαγαπημένε πνευματικέ μου Πάτερ Φιλόθεε, ὀκτώ ἔτη ἀπό τότε πού «νεκρός ἤμην καί ἀνέζησα καί ἀπολωλώς καί εὐ-

ρέθην», δηλαδή έχουν περάσει οκτώ έτη από την ήμεραν τῆς ιάσεώς μου.

Εἶναι γνωστόν πόσο μέ ἐβοηθήσατε μέ τάς προσευχάς καί παρακλήσεις σας πρός τόν Πανάγαθον Θεόν, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε καί ἀποκατεστάθη ἡ υἡγεία μου ὕστερα ἀπό 24 ὀλόκληρα χρόνια δοκιμασίας καί πόνου. Ἐγώ δέ ὁ ἀχάριστος καί ἀγνώμων καί ἐπιλήσμων δέν σᾶς ηὐχαρίστησα γραπτῶς μέχρι σήμερον, ἀλλά προφορικῶς μόνον. Δι' αὐτό σπεύδω σήμερον Τετάρτην 9 Μαΐου (1979), μετά ἀπό τήν ἐπιστροφήν μου ἀπό τήν Ἰ. Μοήν Θαψανῶν νά σᾶς εὐχαριστήσω καί νά ἐκφράσω τήν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅσα ἐκάματε δι' ἐμέ διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς ψυχικῆς καί σωματικῆς μου υἡγείας. Ἐξ ἄλλου θέλω νά σᾶς διηγηθῶ τί μοῦ συνέβη κατά τήν παραμονήν μου εἰς Θαψανᾶ, ὅσον κατά τό δυνατόν μπορῶ νά ἐνθυμηθῶ.

Τήν 8ην τοῦ μηνός καί εἰς τόν ὄρθρον αἰσθάνθηκα μία βιαία δύναμη νά διαπερνᾶ τό σῶμα μου καί τό πνεῦμα... Ἐπηκολούθησαν δάκρυα μέ ἀναφιλητά καί ρίγη ἐντόνου συγκινήσεως. Ὁ ἀδελφός Στυλιανός τό παρετήρησε καί ἀνησυχοῦσε μή γνωρίζοντας τί μοῦ συμβαίνει. Αἰσθάνθηκα ἀμέσως τήν ἀνάγκη νά ὀμιλήσω εἰς τό κοινόν γιά νά ἐκφράσω τά αἰσθήματα πού μέ πλημμύριζαν αὐτή τή στιγμή. Αὐτά πού μία δύναμις ἐσωτερική μοῦ ὕπαγόρευε. Ἦλθα εἰς τό Ἱερόν καί σᾶς παρεκάλεσα νά μοῦ δώσητε τήν εὐλογία σας γιά νά ὀμιλήσω. Μοῦ εἶπατε «Ναί, ἀλλ' εἰς τό Κοινωνικόν», ὅπως καί ἔγινε. Θυμᾶμαι ἀμυδρῶς ὅτι σᾶς εἶδα νά αἰωρῆσθε καί νά φεύγετε ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή... Αὐτό τό ὄραμα μένει ἔκτοτε μέσα στή σκέψη μου.

Μετά ἀπό τήν Θεία Λειτουργία σᾶς ἐπλησίασα πολλές φορές καθ' ὄλην τήν ἡμέραν ἀκόμη καί τήν ἐπομένην, μέ τόν σκοπόν νά σᾶς ἀναφέρω τό ὄραμά

μου αυτό. Ός τόσο όμως, μόλις σᾶς ἐπλησίαζα, ἐξεχνοῦσα τόν σκοπόν μου αὐτόν. Ὅτι ἤθελα νά σᾶς πῶ ἔφευγε ἀπό τή σκέψη μου καί σᾶς ἔλεγα ἄλλα διάφορα πράγματα.

Σήμερα 9 Μαΐου ἡμέρα Τετάρτη σᾶς γράφω αὐτά τά ὅποια δέν μπόρεσα νά σᾶς διηγηθῶ κατά τήν ἐκεῖ παραμονήν μου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Θαψανῶν.

Σᾶς παρακαλῶ καί ἱκετεύω, Πάτερ μου, νά μή μέ ἐγκαταλείψητε εἰς τās προσευχάς σας, ἀλλά νά συνεχίσητε νά δέσθε πρός τόν Οὐράνιον Πατέρα, ὅταν βρίσκεσθε ἐνώπιος ἐνώπιω, διά τήν ψυχικήν μου σωτηρίαν. Γνωρίζω, Σεβαστέ μου Πάτερ, σάν πνευματικό σας τέκνον πού εἶμαι ἐπί δέκα ὀκτώ ἔτη, ὅτι ἔχετε παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τόν ὅποιον καί εὐχαριστῶ διότι ἐπέτρεψε εἰς ἐμέ τόν ἀνάξιον νά παρευρεθῶ σέ πέντε γεγονότα θαυμαστά πού δεικνύουν τήν ἀγιότητά σας.

Ἐάν λοιπόν διαπιστώσητε, μέ τήν διορατικότητα πού σᾶς ἔχει προκίσει ὁ Κύριος, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ σώματός μου γίνεται αἰτία καί πρόξενος βλάβης τῆς ψυχῆς μου, μή διστάσητε, σᾶς παρακαλῶ, νά παρακαλέσητε τόν Κύριον νά ἐπανέλθω εἰς τά ἴδια, δηλαδή εἰς τό κρεβάτι τοῦ πόνου, τῆς δοκιμασίας καί τήν ἀναπηρική καρέκλα, ὅπως καί πρότερον, καί τοῦτο πρός ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς μου καί μόνον.

Προαισθάνομαι ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐπιγείου παραμονῆς μου εἶναι ἐλάχιστος καί ἐπιθυμῶ χιλιάκις τήν ἐπουράνιον Βασιλείαν ἀπό τήν ἐπίγειαν ζωήν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτό δύνασθε νά τό ζητήσητε ἀπό τόν Κύριον. *«Τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος».*

Μή ξεχνᾶτε ὅτι σεῖς μέ τήν προσευχή καί τήν ἀγάπη σας μέ ἐνισχύσατε καί μέ ἐβοηθήσατε νά γνωρί-

σω τόν Θεόν. Σεῖς μέ τάς νουθεσίας καί τήν πατρικήν σας ἀγάπην μέ ἐβοηθήσατε νά τύχω τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου καί νά σωθῶ ψυχικά καί σωματικά. Τώρα πού κινδυνεύω νά καταποντισθῶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, εἶναι δυνατόν νά μέ ἐγκαταλείψετε; Ὁμολογῶ ὅτι ἐπίκρανα τόν Θεόν γενόμενος ἐπίορκος, ψεύτης, συκοφάντης καί ἄλλα πολλά....

Πολλές φορές ἐξέχασα τόν Κύριον χάριν ἀνθρώπων ἀδυναμιῶν. Ὁ παλαιός ἄνθρωπος ἀνεζωπυρώθη καί ζητεῖ νά κατασπαράξῃ τήν ψυχήν μου. Καί ὁ ἀντίδικος εἶναι σκληροτράχηλος καί ἀδίστακτος ζητῶν τήν καταστροφήν μου....

Διά τοῦτο σᾶς παρακαλῶ. Βοηθήσατέ με νά σωθῶ πρίν φύγετε ἀπό αὐτόν τόν μάταιον κόσμον. Διότι τότε ποιόν θά ἔχωμεν νά παρηγορῇ, νά νουθετῇ καί νά προσεύχεται δι' ἡμᾶς πρός τόν Κύριον;

Τό Πνευματικόν Σας τέκνον
Σταῦρος Καλκανδῆς

Τότε ἐσκέφθηκα μήπως αὐτά πού μοῦ συνέβησαν ἦσαν ἐκ τοῦ πονηροῦ, ἀλλά διεψεύσθην διότι τόν ἐπόμενον χρόνον τήν ἴδια μέρα καί ὥρα ὁ σεβαστός μας πατέρας ἔφευγε διά πάντα ἀπό αὐτόν τόν μάταιον κόσμον. Ἡ ἀγία ψυχή του ἀποχωροῦσε ἀπό τό φθαρτόν του σῶμα εἰς τάς 6 ἡ ὥρα τό πρωῖ. Κατάλαβα ὅτι μέ εἶχε ἀξιώσει ὁ Κύριος νά προείδω τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ σεβαστοῦ μου πνευματικοῦ πατρός Φιλοθέου Ζερβάκου, παρ' ὅλην τήν ἀναξιότητά μου.

**Ὁμιλία τοῦ κ. Σταύρου Καλκανδῆ
στά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου
στήν Νεάπολη Λακωνίας, πού κτίστηκε μέ ἔξοδα
τοῦ θεραπευθέντος θαυματουργικῶς**

Τή μεγάλη καί ἱερή αὐτή στιγμή, αἰσθάνομαι ἔντονη τήν ἀνάγκη νά ἀναπέμψω θερμές εὐχαριστίες στόν ἐν Τριάδι ἀληθινόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος μέ ἀξίωσε νά ἴδω ἀποπερατωμένο τόν πραγματικά ὑπέροχο καί ὑπέρλαμπρο αὐτόν Ἱερόν Ναό ὁ ὁποῖος καθιερώνεται σήμερα ἐπίσημα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νεκταρίου, ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, τοῦ θαυματουργοῦ.

Τήν ἱερή αὐτή στιγμή ἀδυνατῶ καθ' ὀλοκληρία νά ἐκφράσω τά αἰσθήματα χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως, πού κυριολεκτικά πλημμυρίζουν τήν ψυχή μου καί δυσχεραίνουν ἀφάνταστα τόν ἔναρθρο λόγο μου. Κατά τό διάστημα τῆς μακροχρονίου γνωστῆς πρός ὅλους σας προσωπικῆς μου δοκιμασίας, ἐπί 24 ἔτη, ἰκέτευσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου τόν Κύριο καί Θεό μου ὅπως μέ ἀξιῶση πρὶν ἀναχωρήσω ὀριστικά ἀπό τόν συμβατικό αὐτό κόσμο, νά οἰκοδομήσω ἕναν Ναόν στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, στόν ὁποῖο καί ὀφείλω τή θαυματουργική ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας μου. Στόν Ναόν αὐτόν θά τελοῦνται τά Ἁγια Μυστήρια, θά δοξάζεται τό Ἁγιον ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί θά

βρίσκουν σέ αὐτόν καταφύγιον καί παρηγοριά ὅλοι οἱ πονεμένοι καί ὑπό δοκιμασίαν εὐρισκόμενοι ἀγαπητοί συμπολίτες μου, οἱ ὅποιοι ἔχουν τήν ἐξαιρετική εὐτυχία νά κατοικοῦν σέ αὐτόν τόν τόσο ὠραῖο τόπο, στόν ὅποιο καί ἐγώ γεννήθηκα καί εἶδα γιά πρώτη φορά τό φῶς τῆς ζωῆς.

Ὁ ναός αὐτός κτίστηκε σκόπιμα πάνω σέ αὐτό τόν ὑπέροχο γήλοφο, γιά νά δεσπόζει κυριαρχικά τοῦ γαλάζιου ἑλληνικοῦ πελάγους καί νά ἀποτελεῖ τό προσκύνημα καί τήν ἐλπίδα τοῦ Ναυτικοῦ μας. Τά ἑλληνικά καράβια, πού θά παραπλέουν τό «Κάβο Μαλιά» στίς μπόρες καί στίς θύελλες, θά στρέφουν ἰκετευτικά τά βλέμματα σέ αὐτόν τόν Ναόν, γιά νά ἐξαίρουν μέ εὐλάβεια καί πίστη τήν μεσιτεία καί τήν προστασία τοῦ Ἁγίου.

Τό πάνσεπτο καί πανίερο Λεῖψανο τοῦ ἁγίου Νεκταρίου πού θά ὑπάρχει εἰς τό ἐξῆς μέσα σέ αὐτόν τόν Ναόν, θά ἀποβῆ ἀστείρευτη πηγὴ εὐλογίας καί χάριτος πρός ὅλους ἐκείνους πού μέ συνειδητή καί ζωντανή πίστη θά τό ἀσπάζονται καί θά ἐπικαλοῦνται τήν βοήθεια τοῦ Ἁγίου στά ποικίλα δεινά τῆς ζωῆς των. Ἄναμφιβόλως ὁ Ναός αὐτός, πού ἀπό σήμερον παραδίδεται ἐπίσημα στήν κοινὴ Λατρεία τῶν Χριστιανῶν ἀποτελεῖ τό κόσμημα καί τό καύχημα τῆς κωμοπόλεώς μας. Μέσα σέ αὐτόν θά γαλουχοῦνται τά νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας μας οἱ ἐπερχόμενες γενεές τῶν Χριστιανῶν τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος, οἱ ὅποιοι μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ θά καταστήσουν πραγματικότητα τό αἶτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου· γενηθήτω τό θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπὶ τῆς γῆς».

Αἰσθάνομαι διά πολλοστή φορά ἔντονη τήν ἐσωτερική ἀνάγκη νά ἀπευθυνθῶ υἱικά πρός τόν Κύριο

καί Θεό μου καί νά Τόν εὐχαριστήσω μέ ὄση θέρμη καί δύναμι ἔχει ἀπομείνει στό στήθος μου, πού μέ ἀξίωσε ὕστερα ἀπό σκληρό ἀγῶνα τόσων ἐτῶν νά ἴδω ἐπιτέλους τελειωμένο τό μεγάλο ὄραμα, τό ἱερό τάμα τῆς ζωῆς μου. Τώρα νομίζω ὅτι μπορῶ κι ἐγώ ὁ ἐλάχιστος νά ἐπαναλάβω τήν παροιμιώδη βιβλική φράση τοῦ γηραιοῦ πρεσβύτερου Συμεῶν· «**Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον Σου, Δέσποτα...**».

«Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος».

Μέ ἰδιαίτερή μου συγκίνηση εὐχαριστῶ τόν σεβαστόν μου πνευματικόν πατέρα Πανοσιολογιώτατον Ἱερομονάχον Φιλόθεον Ζερβᾶκον, καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας Πάρου καί πνευματικόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Ἦφείλω νά ὁμολογήσω ὅτι, μετά τήν δυναμική θαυματουργική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πρός ἐμένα τόν ἀνάξιον δοῦλον Του, ἀπό τήν συμπαράστασιν τῶν ἀνθρώπων, ἢ συμβολή τοῦ πατρός Φιλοθέου, ἀναμφιβόλως, ὑπῆρξε γιά μένα πάρα πολύ μεγάλη. Δέν θά λησμονήσω ποτέ τίς πατρικές νουθεσίες του, τίς προσευχές καί τίς δεήσεις πού ἀναπέμψαμε μαζί πάνω στόν τάφο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Ἐπίσης εὐχαριστῶ ἐυγνωμόνως ὅλους ἐσᾶς τοὺς γνωστούς καί φίλους καί συναδέλφους ἀξιωματικούς, πού ἀνταποκριθήκατε ἐυγενῶς στήν πρόσκλησή μας καί ἤλθατε σήμερα ἐδῶ γιά νά ἐνώσετε τίς προσευχές σας μαζί μας, πρός τιμὴν τοῦ μεγαλυτέρου Ἁγίου τῆς ἐποχῆς μας. Τελειώνοντας, εὐχομαι ὀλόψυχα ἐγώ ὁ ἐλάχιστος πνευματικός ἀδελφός σας, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διά πρεσβειῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ τοῦ θαυματουργοῦ, ἐπισκιάση καί ἐνισχύση ψυχι-

κά ὅλους ἐμᾶς στὸν ἱερό πνευματικό ἀγῶνα πού διεξάγομε γιά τήν πνευματική καί ἠθική καταξίωση καί γιά τήν κατά χάριν θέωσίν μας. Σᾶς εὐχαριστῶ.

* * *

Στήν συνέχεια παραθέτουμε κείμενο τοῦ ἀειμνήστου Σταύρου Καλκανδῆ πού ἔχει ἀναφορά στά ἐγκαίγια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στήν Νεάπολη Λακωνίας.

Εἰς τās 24 Αὐγούστου 1979, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχαμε συνεννοηθῆ μέ τόν πατέρα Φιλόθεον, θά ἦτο ἔτοιμος καί δι' ἑλικοπτέρου θά τόν ἔφερνα στά ἐγκαίγια τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Νεκταρίου Νεαπόλεως Βοιωτῶν Λακωνίας. Ἀνεχώρησα στίς 8 τό πρωῖ δι' ἑλικοπτέρου νά πάω νά τόν πάρω. Ὅταν ἔφθασα εἶδα ὅτι ὁ πατήρ Φιλόθεος ἀπουσίαζε ἀπό τόν περίβολον τῆς Μονῆς, ὅπου προσγειώθηκε τό ἑλικόπτερον. Ἐρώτησα τήν Ἡγουμένην Φιλοθέην πού εἶναι ὁ Γέροντας καί μοῦ ἀπήντησε ὅτι ἀδιαθέτησε ξαφνικά. Τότε τρέχω εἰς τό δωμάτιόν του, τόν βλέπω ξαπλωμένον εἰς τό κρεβάτι του νά τρέμη καί νά φωνάζη: «Πάρε με, Κύριε, πάρε με!». Γονατίζω καί τοῦ λέγω: «**Γέροντα μήπως εἶμαι ἐγώ ἡ αἰτία πού ἀρρωστήσατε;**». Ὅχι μοῦ ἀπαντᾷ, παιδί μου. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο μεγάλη νά ἀποχαιρετήσω τό Λακωνικό λαό διά τελευταίαν φορά. Πρός τοῦτο παρεκάλεσα τόν Κύριον νά μέ ἐνισχύσῃ σωματικῶς γιατί εἶμαι γέρων καί νά μοῦ ἐπιτρέψῃ νά ἔλθω. **Ὁ Κύριος μοῦ ἀπήντησε: «Ἡ γάρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται**». Τότε κατέφυγον εἰς τόν πνευματικόν μου πατέρα Ἁγιον Νεκτάριον καί ἔλαβον τήν ἐξῆς ἀπάντησιν: «**Ὁ Κύριος σοῦ ἀπήντησε, Φιλόθεε, ὑπακοή**».

Κατόπιν τούτου ὁ π. Φιλόθεος μου ἐνεχείρισε ἐπιτολήν πού εἶχε ἐτοιμάσει..., καί ἡ ὁποία ἔγραφε:

Πνευματικόν μοι ἐν Κυρίῳ τέκνον Σταῦρε,

Ἐπειδή ἐπί 6 μῆνας, ἀπό τόν παρελθόντα Μάρτιον ἕως σήμερον 22 Αὐγούστου, ἐν συνεχείᾳ ἐξωμολόγουν ἀπό πρωΐας ἕως ἑσπέρας, καί ἐνίοτε ἄχρι βαθείας νυκτός, αἱ δυνάμεις μου αἱ σωματικάί καί πνευματικάί ἠτόνησαν εἰς τέλος. Ἐζήτησα διά προσευχῆς ἐνίσχυσιν ἀπό τόν Οὐράνιον Πατέρα Θεόν διά νά ἔλθω εἰς τήν τελετήν τῶν ἐγκαινίων τοῦ πανσέπτου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τόν ὁποῖον ὠκοδομήσατε εἰς τήν ἰδιαιτέραν πατρίδα σας Νεάπολιν τῆς Μονεμβασίας, διά τήν θαυματουργικήν θεραπείαν τῆς παραλύσεως, τήν ὁποίαν ὁ Ἅγιος σᾶς ἐχάρισεν. Ἀλλά ἀπό τόν Οὐράνιον Πατέρα ἔλαβον ἀπάντησιν· **ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται.** Κατέφυγον εἰς τόν Πνευματικόν μου Πατέρα, Ἅγιον Νεκτάριον, καί ἔλαβον τήν ἰδίαν ἀπάντησιν, ὅτι· **καί εἰς ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν ἀσθενείᾳ ἐτελειώθη καί εἰς πάντας τοὺς δούλους Του. Μή ζήτηι περισσότερον. Ὑπακοή Φιλόθεε....**

Τούτου ἕνεκεν ἀναγκάζομαι νά σᾶς πληροφορήσω νά μή στείλετε ἐλικόπτερον νά μέ μεταφέρῃ. Θά παρακολουθήσω τήν τελετήν νοερῶς· εἰ καί ἀπὸν τῷ σώματι θά εἶμαι παρὼν τῷ πνεύματι. Εἶπέ εἰς τοὺς Ἁγίους Μητροπολίτας ὅτι τοὺς ὑπερευχαριστῶ διά τήν ὀλοπρόθυμον τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρός, ζητῶ δέ τὰς εὐχὰς των πρὸς ταχείαν ἀναχώρησιν διά τήν Οὐράνιον Πατρίδα καί συνάντησιν τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρός καί πάντων τῶν προαπελθόντων ἐν εὐσεβείᾳ καί ὀρθῇ πίστει

Πατέρων καί ἀδελφῶν. Εἰς δέ τούς προσελθόντας ἐξ ὄλων τῶν πόλεων καί χωρίων τῆς Λακωνίας καί ἐξ ἄλλων μερῶν εἰς τήν ἑορτήν τῶν ἐγκαινίων, τούς ὀποίους ἀγαπῶ ὡς τέκνα μου πνευματικά, νά μή λυπηθοῦν διότι δέν ἦλθον νά μέ ἴδουν καί νά τούς ἴδω διά μίαν στιγμήν. Τοῦτο ἄλλωστε δέν μᾶς ὠφελεῖ. Ἐκεῖνο πού μᾶς ὠφελεῖ εἶναι νά ἀγαπήσωμεν τόν Θεόν μέ ὅλην μας τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, νά φυλάξωμεν τάς ἐντολάς του διά νά ὑπάγωμεν εἰς τήν Οὐράνιον Πατρίδα, εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, διά νά εἴμεθα αἰωνίως μαζί μέ τόν Θεόν, τήν Μητέρα Αὐτοῦ, τήν Βασιλίссαν τῶν Οὐρανῶν, πάντας τούς Ἄγγελους, πάντας τούς Ἁγίους καί νά χαίρωμεν καί ἀγαλλώμεθα αἰωνίως, ἄδοντες καί ψάλλοντες μετά τῶν Ἁγγέλων καί Ἁγίων, ὡδᾶς ἀγγελικᾶς καί πνευματικᾶς εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

*Μετά πατρικῆς ἀγάπης καί εὐχῶν
Ἀρχιμ. Φιλόθεος*

Καί ἔτσι ἐπέστρεψα μέ τό ἐλικόπτερο περίλυπος, διότι ἀπουσίαζε ὁ πνευματικός μου πατέρας ἀπό τά ἐγκαινία τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Νεκταρίου, πού μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά φέρω εἰς πέρας, πρὸς Δόξαν Θεοῦ. Ἀναχωρώντας, μοῦ εἶπε χαρακτηριστικά: «**Καίτοι ἀπὸν τῷ σώματι, παρὸν τῷ πνεύματι, θά εἶμαι.**»

Αὐτά εἶναι τά θαυμαστά γεγονότα, ξηρά ὅπως τά ἔζησα. Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔχει δημιουργήσει μεγάλη πικρία εἶναι τό ὅτι παρ' ὅλα τά θαυμαστά αὐτά γεγονότα πού ἔζησα τόσο ἐντονα κοντά του δέν κατώρθωσα νά ἐκτιμήσω, ὡς θά ἔπρεπε, τό πνευματικόν ἀνάστημα καί τό μέγεθος τῆς ἀγιότητος τοῦ πνευματικοῦ μου πατρός. Ἐκ τῶν ὑστέρων αἰσθάνομαι ὅτι ὑπῆρχε ἕνα

πέπλον εἰς τούς ὀφθαλμούς μου πού δέν μέ ἄφηνε νά δῶ βαθύτερα. Μετά τόν θάνατον τοῦ πνευματικοῦ μου πατρός ἔπεσε τό πέπλον, ψάχνω νά τόν βρῶ ἀλλά ματαίως. Καί ἔτσι ἔμεινε ἡ πικρία, ἡ ἀχαριστία καί ἡ τύψις τῆς συνειδήσεώς μου πού τόν ἀναζητᾶ.

Σταῦρος Καλκανδῆς

Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, † 1920

Ἡ μνήμη του τελεῖται τήν 9η Νοεμβρίου

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὅσιως ἐβίωσας, ὡς Ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τόν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν τοῦ Παρακλήπτου, δοξασθεῖς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελάυνεις, καί νοσοῦντας ἰᾶσαι, τούς πίστει προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὁρθοδοξίας τόν ἀστέρα τό νεόφωτον, καί Ἐκκλησίας τό νεόδμητον προτείχισμα, ἀναμνήσωμεν καρδίας ἐν εὐφροσύνῃ· δοξασθεῖς γάρ ἐνεργεία τῇ τοῦ Πνεύματος, ἰαμάτων ἀναβλύζει χάριν ἄφθονον, τοῖς κραυγάζουσι, χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Ὁφθης Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, τῇ ὁσία σου βιοτῇ· ὅθεν καταυγάζεις, πιστῶν τὰς διανοίας, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι, Πάτερ Νεκτάριε.

**Ἀπόσπασμα ἐπικηδεῖου λόγου
τοῦ π. Εὐαγγέλου Πιτσουλᾶκη, προΐσταμένου
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Σκέπης Παπάγου**

«... Ἀθόρυβα καί χωρίς τυμπανοκρουσίες διακόνησες ἐπάξια τόν ἀνθρώπινο πόνο στήν πιό ὀδυνηρή του ἔνταση. Ἀνάπηρος καί σύ στάθηκες δίπλα σέ πολυάριθμους ἄλλους ἀναπήρους συνανθρώπους σου καί μοιράσθηκες μαζί τους τόν πόνο, τή δυστυχία καί τό προσωπικό δράμα τους.

Σάν καλός Σαμαρείτης σταματοῦσες πάντα μπροστά σέ κάθε δοκιμαζόμενο συνάνθρωπό σου καί μέ ὄσες δυνάμεις σοῦ ἀπέμεναν τόν ὀδηγοῦσες στό πλησιέστερο “πανδοχεῖο” τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά φορτίσης τήν ψυχή του μέ ἐλπίδα καί ἐσωτερική δύναμη ἱκανή νά τόν βοηθήση νά σηκώση τό βαρὺ προσωπικό σταυρό του. Πάνω σ’ αὐτή τήν ἱερή ἔπαλξη, πού ἀποτελεῖ τήν πεμπουσία τοῦ Εὐαγγελίου στάθηκες ἀληθινός χαλκέντερος, ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος, μοναδικός καί ἀνεπανάληπτος.

Ὑπῆρξες ἀναμφίβολα μία ὀλόλευκη λαμπάδα πού πυρπολήθηκε ἀπό τόν κεραυνό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί καιόμενη ἔλυωσε ἐξολοκλήρου σκορπίζοντας τό φῶς τῆς ἐλπίδας σέ χιλιάδες κατατρεγμένους συνανθρώπους σου. Τό τεράστιο χριστιανικό ἀνθρωπιστικό ἔργο σου θά παραμείνει αἰώνια ἓνα οὐράνιο τόξο στό βαρὺ συννεφιασμένο ὀρίζοντα τῶν καιρῶν

μας. Τό κενό πού ἀφήνει ὁ θάνατός σου εἶναι δυσαναπλήρωτο. Σίγουρα ἀπό σήμερα ἡ Κοινωνία τοῦ Παπάγου κατέστη φτωχότερη στό ζωτικό τομέα τῆς ἐφηρμοσμένης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ὑπῆρξες σ' ὅλη σου τή ζωὴ ἓνας ἀληθινός βράχος Ὁρθόδοξης βιωματικῆς ὁμολογίας. Ἕνα συνειδητό μέλος τοῦ Μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία στή γῆ.

Ζοῦσες ἔντονη Μυστηριακὴ ζωὴ γι' αὐτό καί ὁλόκληρη ἡ ζωὴ σου ὑπῆρξε μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες παρεμβάσεις τοῦ Θεοῦ.

Τώρα πού ἐγκατέλειπες ὀριστικά τό συμβατικό αὐτό κόσμο καί λυτρώθηκες ἀπὸ τό μαρτύριο τῆς ἀνιάτης παρατεταμένης δοκιμασίας, ἐνῶ πιασμένος χέρι-χέρι μέ τόν πνευματικό σου Πατέρα ἀείμνηστο Ἡγούμενο Φιλόθεο Ζερβᾶκο, θά πορεύεσαι πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού σέ περιμένει στόν θεσπέσιο ποιοτικό κόσμο τοῦ πνεύματος, γιὰ νά σοῦ ἀπονείμει ἐπάξια τό ἄλλο στεφάνι τῆς ἀγιότητας γιατί μόχθησες καί κουράστηκες ἐργαζόμενος σκληρά στόν Ἀμπελῶνα Του ὅσο κανένας ἄλλος.

Ἀείμνηστε Ἀντισμήναρχε Σταῦρο:

Ζήσαμε μαζί πολλές ὁμορφες στιγμές στόν Σύλλογο Ἀναπήρων, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξες ὁ ἀποκλειστικός Ἰδρυτής. Θά θυμᾶμαι πάντα τήν ἐπιβλητικὴ παρουσία σου, τὰ πύρινα βιβλικά λόγια σου, τὴ φλόγα καί τόν ἐνθουσιασμό σου, τὴν εὐλάβεια καί τὴν πίστη σου καί πάν' ἀπ' ὅλα τὴν ἀνυποχώρητη χαλύβδινη ἐπιμονή σου ἀναφορικά μέ τὴν προώθηση καί ἐπίλυση τῶν προβλημάτων, πού ἀφοροῦσαν τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀναπήρων.

Ὅμως τώρα φεύγεις γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά μας γιατί ἔτσι θέλει ΕΚΕΙΝΟΣ πού ὀρίζει τὴ ζωὴ καί τό θά-

νατο. “Αγνωστές καί ανεξιχνίαστες εἶναι οἱ βουλές τοῦ Ὑψίστου”. “Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου;”. Κανένας θνητός δέν εἶναι σέ θέση νά γνωρίζει τά σχέδια καί τίς σκοπιμότητες τοῦ Θεοῦ. Ἐλέω Θεοῦ ζοῦμε ὅλοι.

Εἶθε τά λίγα αὐτά λόγια μου νά ἀποβοῦν μυρίπνοα ἄνθη καί ἔαρινά ροδοπέταλα στήν ἱερή σου μνήμη ἀλησμόνητε φίλε Σταῦρο. Σοῦ ὑπόσχομαι μπροστά στό σκηνώμά σου πώς κάθε φορά πού θά γονατίζω μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα σέ κάθε Θεία Λειτουργία θά προσφέρω ἀναφορά στό Θεό τό ἅγιο ὄνομά σου καί θά ἱκετεύω ΕΚΕΙΝΟΝ, πού ἀγάπησες μέ πάθος στή ζωή σου, νά ἀναπαύη αἰώνια τήν ψυχή σου στά οὐράνια δώματα τῆς ἀγάπης Του.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξέχαστε Πρόεδρε τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀναπήρων, ἡρωϊκέ Ἀντισμήναρχε Σταῦρο Καλκανδῆ».

Εἰς μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Σταύρου Καλκανδῆ

Τό περιοδικόν «Ὁρθόδοξος Φιλόθεος Μαρτυρία» διατηροῦσε ἰδιαίτερη πνευματική σχέση με τόν μακαριστό ἐν Χριστῷ ἀδελφόν Σταῦρον, ὁ ὁποῖος καί ἐβοήθησε κατ' ἐπανάληψιν τήν διακονία βοηθείας πρός τοὺς ὁμοδόξους ἀδελφούς μας τῶν Ἀνατολικῶν Χωρῶν. Ἐπί 35 περίπου χρόνια σάν ἄλλος καλός Σαμαρείτης ἐργάστηκε πρός ἀνακούφιση πονεμένων ψυχῶν, εὐεργετῶν τόν πλησίον πνευματικῶς καί ὑλικῶς. Τό φωτεινό παράδειγμά του, ἅς μᾶς παραδειγματίζῃ. Στήν συνέχεια μεταφέρουμε λίγα ἀπό τό περιοδικό «Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ» πρός ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ».

Στίς 2 Ἰανουαρίου 1996 ὁ ἀγαπημένος μας Πρόεδρος Σταῦρος Καλκανδῆς ἄφησε τήν ἐπίγεια ζωή καί ἀνεχώρησε γιά τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ ζωή τοῦ μακαριστοῦ Σταύρου Καλκανδῆ ὑπῆρξε ἀξιοθαύμαστη καί ἀξιοζήλευτη γι' αὐτοὺς πού φλέγονται ἀπό ζῆλο νά παρουσιαστοῦν στόν Πλάστη μέ λευκό ποινικό μητρώο.

Ὁ μακαριστός ἦταν ὄχι μόνο φωτεινό παράδειγμα ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς ἀγάπης καί συμπόνιας πρός τοὺς πάσχοντες ἀδελφούς μας, ἀλλά καί ζωντανό παράδειγμα καρτερικότητας καί Ἰωβείου ὑπομονῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ πόνου, πού ὑπῆρξε σχεδόν ὁ μόνιμος σύντροφος τῆς ζωῆς του.

Μακαριστέ Σταῦρο, Ἰδρυτή καί Πρόεδρε τοῦ συλ-

λόγου μας επί τριάντα τρία (33) συνεχῆ χρόνια, μέ τήν ἐκδημία σου ἄφησες ὀρφανά τά παιδιά σου, τά ἀνήμπορα ἀδέλφια μας, αὐτά γιά τά ὁποῖα ἀνάλωσες τή ζωή σου. Δυσαναπλήρωτο εἶναι τό κενό πού ἄφησες καί σ' ἐμᾶς τούς συνεργάτες σου, πού τόσα πολλά διδαχθήκαμε ζώντας κοντά σου....

(Ἀπόσπασμα ἀπό τό περιοδικό «Φίλος τοῦ Ἀναπήρου», 1996).

* * *

Ἐπιμνημόσυνος Ὁμιλία εἰς τόν μακαριστόν Σταῦρον Καλκανδῆ

Ἐγγραφεῖσα ἀπό τας ἀναπήρους
κα Μωϋσιάδου Ἀργυρώ καί Βήχου Χρυσούλα

Ἀγαπημένε μας, ἀείμνηστε Σταῦρο Καλκανδῆ,

Ἡ ἐκδημία σου εἰς Κύριον ἄφησε δυσαναπλήρωτο κενό γιά μᾶς, πού ἐσύ ἀποκαλοῦσες «παιδιά σου». Ἦσαν ὁ πατέρας, ὁ ἀδελφός, ὁ προστάτης μας. Ὁ ἄνθρωπος πού μᾶς νοιάζονταν καί φρόντιζε τό κάθε τί πού ἀφοροῦσε τήν ζωή μας. Ἀφιέρωσες κυριολεκτικά τήν ζωή σου ὀλόκληρη σέ μᾶς, τά ἀνάπηρα ἀδέλφια σου.

Ἐπῆρξες καί ἐσύ τετραπληγικός γιά ἓνα μεγάλο διάστημα τῆς ζωῆς σου καί γνώριζες πολύ καλά τά προβλήματα καί τόν πόνο μας. Ὅμως ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ μας, διά πρεσβειῶν τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου καί ἀργότερα τῆς Παναγίας μας σέ θεράπευσε κατά θαυμαστόν τρόπον (ἐπανειλημμένως).

Ἦσαν ἓνα ζωντανό θαῦμα καί ἡ παρουσία σου

κοντά μας δυνάμωνε τήν πίστη μας στόν Παντοδύναμο καί Πολυεύσπλαχνο Θεό. Μᾶς ἔδινες τήν ἐλπίδα καί τήν πεποίθηση ὅτι ὁ Θεός δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει καί ὅτι μπορεῖ νά συμβεῖ ἓνα θαῦμα καί γιά ἐμᾶς, ὅπως ἐσύ μᾶς ἔλεγες. Ἄρκεϊ νά πιστεύουμε καί νά παρακαλοῦμε τόν Θεό μέ καυτά δάκρυα.

Μᾶς ἀγαποῦσες καί φρόντιζες ὄχι μόνο γιά τήν ἐπαγγελματική μας ἔνταξη στό κοινωνικό σύνολο, ἀλλά καί γιά τήν πνευματική μας ἀνάπτυξη καί πρόοδο. Καθώς ἐπίσης γιά τήν ψυχαγωγία μας καί γιά τά ἀτομικά μας προβλήματα. Χάρη στίς δικές σου ἐπίμονες προσπάθειες ἀξιώθηκαν καί πῆγαν μερικοί ἀπό ἐμᾶς στήν Ἰταλία καί πέρυσι στήν Ζάκυνθο. Τό προσκύνημα στόν Ἁγ. Νεκτάριο στήν Αἴγινα κάθε χρόνο ἦταν κάτι πού τό περιμέναμε μέ χαρά ὅλοι μας. Ἐπίσης ἐπισκέψεις καί ἐκκλησιασμός σέ Μοναστήρια καί συμμετοχή σέ διάφορες ἐκδηλώσεις. Σέ κάθε μηνιαία συνάθροιση στήν αἴθουσα τοῦ συλλόγου μας οἱ «Φίλοι τῶν Ἀναπήρων» προσπαθοῦσες νά μᾶς προσφέρεις ὄχι μόνο ἓνα καλομαγειρεμένο φαγητό ἀπό τίς ἐξαιρετικές κυρίες τοῦ Συλλόγου, ἀλλά καί ἀγνή καί πνευματική ψυχαγωγία.

Τό ὄνειρό σου ἦταν μιά μεγαλύτερη καί πιό προσιτή αἴθουσα γιά ἄτομα μέ εἰδικές ἀνάγκες. Ἐλπίζουμε καί εὐχόμαστε νά γίνη πραγματικότης. Θά βοηθήσουμε καί ἐμεῖς, σέ ὅ,τι εἶναι δυνατόν καί ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, γιά νά διατηρήσουμε τόν Σύλλογό μας ζωντανό καί σέ ἐνεργό δραστηριότητα. Ὑπῆρξες ὑπόδειγμα ὑπομονῆς στόν πόνο καί τήν ἐπάρατη νόσο, πού σέ πῆρε τελικά ἀπό κοντά μας. Ἐφυγες, ἀλλά γνωρίζουμε καλά ὅτι δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψεις. Εἶσαι κοντά στόν Κύριο καί πρεσβεύεις ἀπό ἐκεῖ γιά μᾶς.

Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προσφορά σου στὸν ἀνάπηρο ἀδελφό. Δέν θά σέ ξεχάσουμε ποτέ. Αἰωνία σου ἡ μνήμη. Ὁ Θεός νά σέ ἀναπαύει εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς Του.

(Ἀπό τό περιοδικόν «Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ», 1996).

Ὁ ἀείμνηστος Σταῦρος Καλκανδῆς μέ τούς ἀναπήρους τοῦ Ἰδρύματος σέ προσκύνημα στόν Ἅγιο Νεκτάριο Αἰγίνης πού διοργάνωνε κάθε χρόνο.

NEW YORK UNIVERSITY MEDICAL CENTER

Institute of Rehabilitation Medicine
400 EAST 34TH STREET, NEW YORK, N. Y. 10016
AREA 212 679-3200
CABLE ADDRESS: NYU MEDIC

April 12, 1974

To Whom This May Concern:

I have known Mr. Stavros Kalkandis for 24 years, since his first visit to the Institute of Rehabilitation Medicine in 1947. At his last admission here in 1968 he was completely paralyzed in his legs, and almost completely paralyzed in his arms; he also had loss of bowel and bladder control.

I am pleased to say that Mr. Kalkandis has made phenomenal recovery since returning to Greece. Our re-evaluation at this time indicates that wonderful recovery has occurred in all areas of function.

Should you desire any further information please do not hesitate to call upon us.

Very truly yours,

Howard A. Rusk, M.D.
Director

Donald A. Govelt, M.D.
Associate Director

Sanders W. Davis, M.D.

*Δήλωση τῶν ὑπευθύνων ἰατρῶν ἀναφορικῶς
μέ τήν θεραπεία τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ*

12 Ἀπριλίου 1974

Πρός κάθε ἐνδιαφερόμενο

Γνωρίζω τόν κ. Σταῦρο Καλκανδῆ γιά 24 χρόνια ἀπό τήν 1η ἐπίσκεψή του στό Ἰνστιτοῦτο Ἱατρικῆς Ἀποκατάστασης τό 1947. Στήν τελευταία εἴσοδό του ἐδῶ τό 1968 ἦταν ἐξ ὀλοκλήρου παράλυτος στά πόδια καί σχεδόν ὀλοκληρωτικά παράλυτος στά χέρια. Ἐπίσης εἶχε ἀπώλεια ἐλέγχου ἐντέρων καί οὔρων.

Εἶμαι στήν εὐχάριστη θέση νά δηλώσω ὅτι ὁ κ. Καλκανδῆς ἐπέδειξε μία ἐντυπωσιακή βελτίωση-θεραπεία μετά τήν ἐπιστροφή του στήν Ἑλλάδα.

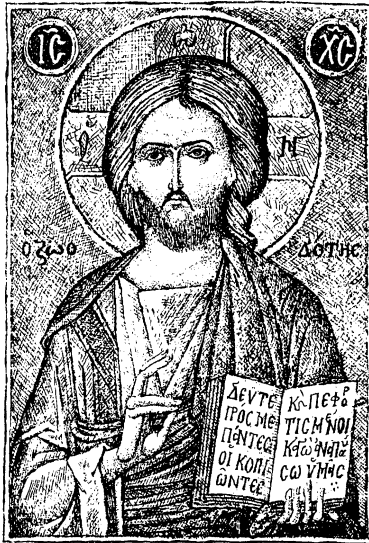
Ἡ ἐπανεξέταση (ἀποτίμηση) τῆς κατάστασής του τώρα δείχνει ὅτι ἔχει συμβεῖ μία θαυμαστή ἀνάρρωση σέ κάθε σωματική λειτουργία του.

Ἄν χρειαστεῖτε ὅποιαδήποτε περαιτέρω πληροφορία, μή διστάσετε νά ἐπικοινωνήσετε μαζί μου.

Howard Rush

Donald Covalt

Senders Davis

Ὁ εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας Τριαδικός Θεός ἐλέησε καί ἐβράβευσε τήν πίστη, τήν μετάνοια, τήν προσευχή καί τήν ἔμπρακτη φιλανθρωπία τοῦ Σταύρου Καλκανδῆ καί, μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης καί τήν πνευματική συνδρομή τοῦ Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, τόν ἐσήκωσε ἀπό τήν παραλυσία του καί τόν κατέστησε ὄργανο εὐχρηστο σέ ποικίλη διακονία, ἱεραποστολική καί φιλανθρωπική, στό λαό τοῦ Θεοῦ.